17/09/2020

Аз съм християнка! С това име се хвалят и моите три дъщери!

През втората половина на първия и в първите десетилетия на втория век в Рим живяла благочестива жена християнка на име София.

В своя живот тя оправдала напълно името си „София“, което значи „премъдрост“. И като съпруга, и като вдовица по-късно, тя водела благоразумен християнски живот, изпълнен с мир, чистота, кротост, покорност на Божията воля. Според възможностите си, тя вършела непрекъснато милостиня. Животът й бил низ от добри дела.

В живота й намерили ярко отражение думите на св. апостол Яков: „Мъдростта, която иде отгоре, е първом чиста, после мирна, снизходителна, отстъпчива, пълна с милосърдие и с добри плодове, безпристрастна и нелицемерна“ (Як. 3:17).

Благочестивата София имала три дъщери, които носели имената на най-

главните християнски добродетели. Първата дъщеря се казвала Вяра, втората – Надежда, а най-малката – Любов.

След раждането на третата дъщеря София се лишила от своя съпруг. Тая мъдра майка посветила целия си живот на това – християнски да възпита дъщерите си. Тя се стараела те да показват в живота си тия добродетели, по имената на които се наричали. Под нейно ръководство дъщерите изучавали пророческите и апостолските книги, Стремели се като майка си да проявяват ревност към богослужението и молитвите.

Свв. мъченици Вяра, Надежда, Любов и тяхната майка София. Руска икона. С чистотата и благородството на живота си това семейство привлякло вниманието на мнозина в Рим. Слухът за него се разпространил из целия град. Достигнал до управителя на областта, Антиох. Той пожелал лично да види това бележито семейство. От разговора, който повел с майката и дъщерите, разбрал че те изповядват християнската вяра. Той съобщил това на тогавашния император Адриан. От двореца излязла заповед майката и дъщерите да бъдат доведени при императора.

Пратеници дошли в дома на София. Майката ги изслушала и разбрала смисъла на това повикване.

Като се помолили, майката и дъщерите се хванали за ръце, та взаимно да се чувствуват по-силни, и се отправили към двореца. Като застанали пред входа му, те се прекръстили. И след това, вътрешно силни, тръгнали към залата на този ужасен гонител на християните. Смут не личал по лицата им. Очите им светели от радост, като че ли се явявали на някакво хубаво тържество.

Императорът ги запитал за техния род, за имената и за вярата им. Отговор дала мъдрата майка. Кротко и спокойно тя заявила, че и тя и дъщерите й носят на себе си божественото име на Христа Спасителя. В заключение казала:

– Аз съм християнка! Ето скъпоценното име, с което мога да се похваля. С това име се хвалят и моите три дъщери!

Императорът я изслушал и се замислил. Отказал се да води разговор. Наредил майката и дъщерите да бъдат изпратени при една знатна римлянка, на име Паладия. На Паладия било поръчано да наблюдава непрекъснато цялото семейство, което след три дни трябвало да застане отново на съд пред императора.

В дома на Паладия денем и нощем София беседвала с дъщерите си за вярата в Христа Бога. Искала да ги утвърди в тая светла вяра. Озарена от Бога, тя ги поучавала с такива думи:

– Мои мили щерки, дойде вече времето на нашия подвиг! Съобразно с вашите прекрасни имена, вие трябва да покажете твърда вяра, непоклатна надежда, нелицемерна любов. Настъпи часът на вашето тържество, когато ще се увенчаете с мъченически венец. Заради тази вест не жалете младите си тела, не жалете и красотата си заради Христа Бога. Не скърбете, че се лишавате от временния живот заради вечния, Христос Спасителят е вечно здраве, неописуема красота, безсмъртен, вечен живот! Скъпи мои щерки, не се съблазнявайте от изкушенията на врага. Царят ще ви обсипе с ласки и обещания за големи дарове, за слава, богатство и чест. Знайте – всичко това изчезва като дим, като прах, който вятърът измита от земното лице. Аз вярвам в моя Бог Христос, че Той няма да ви остави в страданията за Неговото име. Той ще бъде неотлъчно с вас при всички ваши мъки. Ще ви помага. И за награда ще ви приготви нетленен венец! О, мои прекрасни дъщери, помнете болките ми при вашето раждане и трудовете ми, с които ви отгледах! Помнете думите, с които ви учих на страх Божи. И тъй утешете майка си с мъжествено изповядване на вярата в Христа, Сина Божи! За мене ще бъде тържество, ще бъде радост, ако се удостоя да се наричам майка на мъченички, ако устоите заради Господа до кръв и умрете за Него с усърдие!

Дъщерите слушали с умиление думите на своята мъдра майка и ги влагали дълбоко в сърцата си. Във взаимна беседа те се стараели да се утвърдят една друга във вярата. И решили твърдо да понесат всичко заради Господа.

Адриан повикал християнките на съд и започнал да говори на дъщерите такива съблазнителни думи:

– Деца, виждам красотата ви и щадя младостта ви. Затова ви съветвам като баща: поклонете се на боговете, владетели на вселената! Ако ме послушате, ще ви нарека мои деца. Ако пък не ме послушате, ще си причините голямо зло. Ще огорчите своята майка и сами ще загинете. А бихте могли да живеете в доволство и почести. Ако упорствувате, ще ви предам на люта смърт. И тъй, за ваше добро, послушайте ме! Аз ви обичам и не искам да погубвам красотата ви, да ви лишавам от този живот. Бих желал да стана ваш баща!

Изпълнени с божествено въодушевление, трите сестри като че в един глас

казали:

– Наш баща е Бог, Който живее на небесата. Той се грижи за нас. Ние искаме да бъдем обичани от Него, желаем да се наричаме Негови истински деца. Ние се покланяме Нему и пазим Неговите заповеди, а презираме твоите богове. Не се боим от заплахите ти; защото и ние желаем да понесем горчиви мъчения заради сладчайшия Иисус Христос, нашия Бог!

Удивен от тоя твърд отговор, императорът запитал София на каква възраст са дъщерите й.

Тя отговорила:

– Първата ми дъщеря, Вяра, е на 12 години. Втората, Надежда, е на 10 години, а третата, Любов – на 9 години.

Андриан решил да се опита да склони към отстъпление от вярата всяка от сестрите поотделно.

Най-напред се обърнал към Вяра, като поискал от нея да принесе жертва на богиня Артемида. Тя отказала. Императорът заповядал да я подложат на мъчение. Съблекли я и започнали да я бият безпощадно. Мъченицата останала равнодушна към ударите. Адриан заповядал да й отрежат гърдите, да я поставят върху нагорещена решетка, да я хвърлят в кипящ котел със смола и масло. Тя останала невредима.

Тогава мъчителят издал заповед да я обезглавят.

Като изслушала присъдата, Вяра се изпълнила с голяма радост и казала на майка си:

– Помоли се за мене, майко, за да завърша успешно шествието и да стигна благополучно до желания край – да видя моя възлюбен Господ-Спасител и да се насладя на Неговото прекрасно лице!

На сестрите си рекла:

– Помнете, мои мили сестри, Кому дадохме обещание вечно да служим! Затова нека претърпим докрай! Една и съща майка ни е родила, възпитала и научила. Затова трябва да получим един и същ завършек! Като едноутробни сестри трябва да имаме една воля. Нека да ви бъда пример, та и вие двете да вървите след мене към нашия Господ, Който ни зове при Себе Си!

Като изрекла тия прощални думи, Вяра целунала майка си и сестрите си. След това се отправила към мястото на наказанието.

Като гледала любимото си чедо, което отивало на смърт, майката се безпокояла само за това – да не би някоя от дъщерите й да отстъпи от Господа. С тия мисли тя се обърнала към Вяра:

– Аз те родих, дъще моя. За тебе претърпях болки. Ти ще ми се отблагодариш за това, като умреш за Христовото име и пролееш за Него същата кръв, която си получила от мене. Иди при Него, любима моя! Обагрена със собствената си кръв, като че облечена в багреница, застани пред Него и се помоли Нему за мене, твоята бедна майка, и за твоите сестри, за да ни утвърди в търпението, което ти прояви!

Вяра била обезглавена с меч.

След това Адриан започнал да уговаря Надежда:

– Любезно чедо, приеми съвета ми – това говоря, понеже те обичам – поклони се на Артемида, за да не загинеш, както загина твоята по-голяма сестра! Ти видя страшните й мъки, видя страшната й смърт. Нима и ти ще пожелаеш така да страдаш? Повярвай ми, дете мое, аз жаля твоята младост! Ако изпълниш заповедта ми, ще те обявя за моя дъщеря!

На тия думи света Надежда отговорила:

– Царю! Нима не съм сестра на тая, която ти умъртви? Аз растях заедно с нея. Заедно с нея се научих от едни и същи книги и майчини наставления да познавам нашия Господ Иисус Христос, да вярвам в Него и да Му се покланям. Не мисли, царю, че аз ще постъпя другояче. Не мисли, че няма да пожелая това, което е желала моята сестра Вяра! Не се бави и не се старай да ме разубеждаваш с много думи. Пристъпи към действие и тъй ще видиш нашето едномислие!

Императорът заповядал да подложат Надежда на ужасни изтезания. И нея царските слуги съблекли и били най-немилостиво. Хвърлили я в огън. Закачили я на дърво и стъргали тялото й със железни нокти. От тялото на мъчениците падали живи късове. Кръвта се леела на струи. Но лицето й сияело с неземна усмивка.

Изтърпяла толкова люти страдания, мъченицата засрамила мъчителя с това, че той не бил в състояние да победи търпението на една малолетна девойка.

Тя казала на императора:

– Христос е моя помощ. Аз не само не се боя от мъки, но ги и желая като райска наслада. Така приятни са за мене страданията за Христа Бога! А тебе, мъчителю, очаква мъка в геената огнена заедно с демоните, които ти почиташ като богове!

Разярен от тия думи, Адриан заповядал да хвърлят Надежда в кипящ котел с масло и смола.

Спасителят я запазил невредима.

Победен от тая девица, Адриан произнесъл най-после присъдата: Надежда да бъде посечена с меч.

Чула присъдата, Надежда казала на майка си:

– Майко моя, да бъде с тебе мир! Бъди здрава и помни твоята дъщеря!

София, прегърнала Надежда, целунала я и отвърнала:

– Дъще моя! Благословена си от Господа Бога Всевишни, че Нему се надяваш и заради Него не жалиш да пролееш кръвта си! Иди при сестра си Вяра и заедно с нея застани пред Спасителя!

По това време най-малката сестра, Любов, била застанала на мястото, определено за мъчения. Надежда пристъпила към нея, целунала я и казала:

– Не оставай тук, сестро! Нека заедно, трите сестри, да застанем пред Пресветата Троица!

После прегърнала бездиханното тяло на своята по-голяма сестра и навела главата си под дигнатия меч.

Императорът също започнал да убеждава и третата сестра да се поклони на богиня Артемида. Обаче нито ласки, нито убеждавания, нито заплахи могли да поколебаят любовта на момичето към Господа Иисуса Христа. Тогава Адриан наредил като я разтегнал на колелото, да я бият с тояга. Девойката понасяла търпеливо безчовечните изтезания. Разтегнатото й тяло, членовете на което излезли из своите стави, се покрило с кръв, като с багреница.

Земята се напоила с кръвта на мъчениците като с дъжд.

Адриан измислил нови мъчения.

Заповядал да запалят пещ. Като я посочил на Любов, казал:

– Девойко, само кажи, че почиташ богиня Артемида, и аз ще те освободя! Но ако не кажеш това, веднага ще изгориш в тая разпалена пещ!

На тая заплаха момичето отговорило:

– Велик Бог е моят Иисус Христос. Артемида и ти с нея ще погинете!

Озлобеният мъчител заповядал да хвърлят Любов в пещта. Но мъчениците доброволно влязла в нея, без да се уплаши. Ходела из нея и пеела хвалебни песни на Твореца. След това излязла от пещта здрава и радостна.

Мъченията продължили. Царските слуги забивали в членовете ѝ железни свредели. Но Бог я запазил и при тия мъчения.

Императорът, закоравял мъчител, без да се трогне от станалите чудеса, издал присъда: Любов да бъде обезглавена.

Изслушала присъдата, Любов се зарадвала и веднага отправила към Небето молитва:

– Господи Иисусе Христе, възпявам и благославям Твоето име затова, че ме приемаш заедно с моите сестри. Възпявам Те, че ме удостои и аз да претърпя за Тебе онова, което претърпяха и те!

А София, майката, се молела на Бога да укрепи с търпение и най-малката ѝ дъщеря. След това се обърнала към нея:

– Трето мое чедо, подвизавай се докрай! Ти вървиш по добър път. И за тебе е изпратен венец. И за тебе се отваря приготвеният чертог. Божественият Жених те очаква, като гледа отгоре на подвига ти. Когато под меча падне главата ти, Той ще приеме душата ти и ще те упокои с твоите сестри. Поменете и мене в царството на Небесния Отец. Той да бъде милостив и към мене. Да не ме лиши от вечно пребъдване с вас в Неговата слава!

Любов, като сестрите си, била вече коленичила и чакала удара на меча. Главата ѝ паднала на земята. Свело се към земята и тялото ѝ. Обилно се разляла кръвта и на третата света мъченица.

Майката взела телата на дъщерите си и ги положила в скъп ковчег. Поставила ги на погребална колесница. Погребала ги с благодарност към Бога извън града, на висок хълм.

Три дни прекарала при гроба на дъщерите си. Молела се, усърдно на Господа и плачела от радост. В такова състояние предала душата си на Спасителя, убедена, че отива при дъщерите си.

Християни погребали светата майка при нейните дъщери. Това станало в 126 година.

Христовата църква почита и света София за мъченица, понеже като майка тя изживяла със сърцето си ужасните мъчения за Христа на своите възлюбени дъщери.

Мощите на светите мъченици София, Вяра, Надежда и Любов почиват от 777 г. в Елзас, Франция.

dobrotoliubie.com